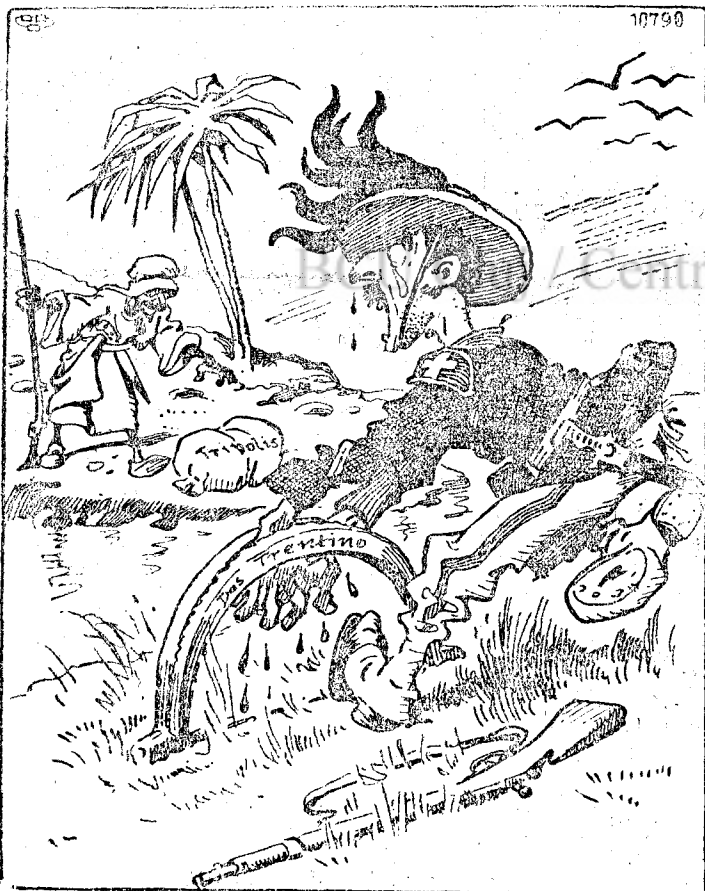

Italianu învață minte... ☒ Cum joacă ursul sub biciul lui Hindenburg?

Vorba veche: Cine vrea să cuprindă mult deodată, — se alege cu puțin! — se potrivește de minune la bietul popor italian, care n'a voit să primească o bună parte din ținuturile austriace locuite de italieni, și oferite de Austria numai pentru ca Italia să stea în pace. Ea dorea și mai mult și până aci nu s'a ales decât cu o bătaie bună. Dar acum italianului i-se încurcă ițele și prin Africa, unde înainte cu vreo câțiva ani s'a înstăpânit peste teritoriul numit Tripolitania. Arabii, locuitorii aceluși ținut, s'au resculat pentru a re-lua dela italieni pământul scump al lor. Țipă bietul tălian văzându-se căzută de pe două scaune: din Trentino după care îl doare inima atât de mult, și din Tripolitania, unde se credea stăpân pe veci.

Iată chipul cel mai fidel, apărut într-o foaie germană, în care ni-se arată cum știe renumitul comandant Hindenburg să-i joace pe ruși în pădurile, lacurile și pe șesurile frumoase ale pământului rusesc. Hindenburg cu biciul lui năpraznic ți-l joacă pe ursul de rus unde el vrea. Trage în el cu atâta putere, încât nici pelea groasă a ursului nu suportă loviturile puternice date de Hindenburg.

Sare ursul și-și arată dinții, dar mușca nu mai poate.

TE IUBESC

Te iubesc și n'am ce-mi face,
Fața ta cum este îmi place,
Iar de alții nu te plac,
Mie-mi ești tot un drac.
Dar de tu d'al meu amor
Te faci, că n'ai nici un zor,
Nu o se mă prăpădesc
Alta eu tot mai gădesc...

INTREBĂRI ȘOADE
CU RĂSPUNSURI NĂROADE

Care ochi sunt ce-i mai neadormiți?
Ochii de găină, căci acestea sunt
totdeauna în picioare.

Ce se întâmplă cu un negru, care
cade în Marea-roșie.
Dacă nu se îneacă, sigur, că se udă.

E întocmai ca o pisică și tot nu-i pi-
sică, ghici ce e?
Ce să fie altă, decât un cotoc.

N'A CUNOSCUȚ-O

— Uite, uite la vărul Alexandru, că
trece pe lângă mine și nici nu-mi zi-
ce bună-ziua...

Vărul (mirat): Iartă, vărută, dar
azi atât ești de frumoasă, de nici nu
te cunoșteam.

Întelepciuni cu musca pe căciulă

Sunt clerici, cari nu știu cine a cân-
tat în clipa când Sftu Petru s'a lăpă-
dat de Christos.

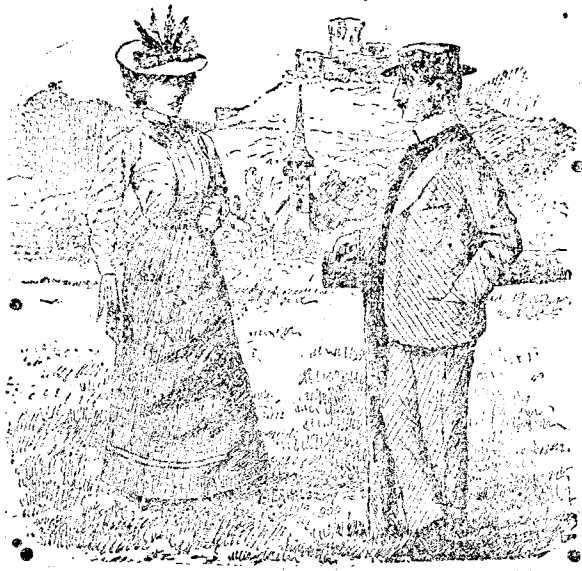
Popoarele lipsite de cultură
au fost de când e lumea măgarii, cari
au dus în spate rovara pusă pe ei de
stăpânitorii culturii.

Oamenii de acea se numără și ei în-
tre animalele suătoare, pentru-că
mulți nu fac altceva, decât caută se sugă
pe deaproapele lor.

SFAT GINERILOR

De vrei cu soacră-ta
Se ai și zile bune în casă!
Fă-i ici coala frumosu,
La zile mari ce-ți pasă.
Sărut-o chiar, iată învățătura:
Iastupi atunci pentru o el pă gura.
R. Miclescu.

DRAGOSTE PRIMEJDIOASĂ

Dentistul (amoresat): Ah, d-soară
îți spun, că atâta te iubesc, cât toți
dintii din gură ți i-aș scoate în cinste!

Cugetări de Carmen-Sylva

Acel care face educația unui suflet,
își reface pe a sa proprie.

Nu trebuie să tăgăduim trecutul, și
să nu ne temem de viitor.

Mulțimile voesc să-și răsbune contra
unui rău închipuit și care fapt nu-i de
cât foamea.

Intr-un chip ascuns, totdeauna sprijin-
im pe cei slabi.

A guvernarea este a vorbi inteligenții, a
domni este a stăpâni inimile, fără ca
ele să se îndoască; a dirigi este a a-
răta o cale și a ruga să se urmeze. Mul-
țimile nu se cuceresc; ele se câștigă.

Acel care cere un stat, nu cere un or-
din; el vrea să vă consulte, nu să se la-
se a fi condus.

Viața este totdeauna o luptă; vrăj-
mașul ne pândeste pretutindenea, și u-
neori trebuie să-l căutăm chiar în noi în-
și-ne.

Vedeniile, nesiguranța umplu nopțile
noastre albe.

Cel ce mințește nu se teme că va fi
prins cu minciuna.

Uitarea nu-i giulgiu înghețat a inimii
noastre, ci-i singura minciună pe care
și-o impun cu vitejie sufletele evlavi-
oase.

Experiența (încercarea) este o prie-
tenă care imparte cu noi ceasul bun
precum și cel rău.

Nesțiința este o închisoare, care în-
chide porțile și contra luminii.

Cultivăm un suflet când el surăde în-
vățăturei. Fructul ce se primește cu bu-
curie, făgăduiește singur să se coacă.

Focul pasiunii arde fără a curăți; fo-
cul credinței curăță fără să ardă.

A uita este a da cerului cea mai bună
parte din sufletul său uitând ceea ce pe
acest pământ ne-a ucis așa de adesea
ori.

A se crede slab este o lipsă de curaj
o lașitate.

Modestia este adesea o sfortare care
ne descurajază.

Suntem iubiți pentru slăbiciunile
noastre, dar rar pentru virtuțile no-
stre.

Adesea răbdarea ne conduce mai în-
telepțește decât curajul.

Tipetul pe care-l oprim ne seacă
inima.

Datoria ne este un conducător, nu un
învățător; dar sfătuitorul devine ușor
un tiran.

LĂSAȚI GRIJILE...

Lăsați grijile de o parte
Și neconținut munciți,
Numai lenea naște grijea,
Dar prin muncă o nimiciți.

DIN CEARTA FAMILIARĂ

Ea, scumpa jumătate, îi asvârle sofu-
lui în față vorba:

— Ești un nebun!

— Ba numai am fost atunci când
te-am luat.

SĂRĂCIA — POEZIE!

Ori ce s'ar spune — îi poezie
Și'n prăpădita sărăcie,
In care făr' de nici o rimă
Durerea vieții să exprimi!

BAROMETRUL UNUI BETIV

— Mă, se-ți spui eu tic, cum știu eu
când am beut destul?

— Ei, spune!

— Uite până când pot zice încă vorba
»exterioritate« — e bine. Când
zic încă cuvântul »incompatibili-
tate« mai merge. Când mă policesc
la vorba »excentritate« e deja pe-
riculos, iar când nu mai pot zice ni-
ci... »Eulalia« — sunt gata.

ZICALĂ

Cine nu greșește,
Cine nu iubeste,
Cine nu se ceartă,
Cine nu mai iartă,
Cine e tot bun,
Cine e tot rău,
Sau e un nebun,
Ori un nătărău...

AȘA ESTE

Era un preot, care ținea uneori predici foarte lungi. Un biserican îi zise preotului după o astfel de predică:

»Părinte, predicile Sfintei Tale ar fi bune, de n'ar fi așa de lungi.«

»Ei bine, — răspuse preotul — uite, dacă voi ați fi învățat mai mult la școală, atunci eu puțin așa mai avea să vă spui, dar așa predicile mele încă s'au prea scurte pentru — prostia voastră«.

Itig, Rifcă și Cula

la boala lui Vlaicu

Jupân Itig auzise, — ba cetise, veste mare,
Că'n oraș are să vie... om — mașină,
de mirare,
Care zboară ca ș'on vultur, sus în sus
de nu-l mai vezi
Și spuindu-i și la Rifcă, — o 'ntreabă:
Tu Rifcă crezi?
Că'n oraș un om, mașină, zboară,
zboară, și iar zboară
De-l vezi, zo numai cât pumnul, de-l vezi
numai cât o cioară.

— »Om, mașină? — 'ntreabă Rifcă, —
zo nu pot asta s'o cred;
Căci știi Itig, știi tu bine, că nu cred
numa ce văd«.
— »De nu crezi prinde 'n căruță, ș'o
să mergem ca se vezi,
Că apoi văzându-l Rifcă, o să crezi —
da, o se crezi.

Rifcă își îmbracă haina cea mai scumpă,
mai frumoasă
Pe care-o ținea 'n du'apu-i de când
fusese mireasă
Și gătată ca-o păpușă, cu p'ruca
pieptenată
Strigă lui Cula țiganul — măi țigane
prinde caii
Că acol' să fim îndată!

— Și — unde mergem, jupâneasă,
'ntreabă Cula mănios

— Mergem să vedem pe Vlaicu, că cum
sboară de frumos.
— Pe cin' doamnă jupâneasă, ca să vezi
cum sboară Vlaicu?
O să vadă, 'și zice Cula, nu pe Vlaicu,
făr' pe dracu.

Mănios din cale-afară Cula caii
corbăcește
Și-i mână tot într'un suflet, și din gură
tot grăiește:

Auzi Devlo, mâncuți ochii
Ba mâncați-aș și gâtlanu
C'o turbat, măi, zo toți domnii
După cum spune jidanu...

Zo așa, cin' dracu crede
C'o să vezi abună oară
Că omul poate să sboare
De-l vezi numai cât o cioară...

Cum ajunge Itig leben, ia pe Rifcă cu
sine
Și fricos ca toți jidanii, de mână o strân-
ge bine,

Și-apoi zice:

»Rifcă dragă,
Ce gândești cum poate oare,
Că acela, om-mașină,
Peste dealuri ca să sboare«.

— »Zo nu știu îi zise Rifcă
Zo nu știu, pe omenie,
Cum acela om mașină
Cum, îmi poate ca se fie«.

— »E? cum poate, d'apoi uite
Poate bine, o să vezi —
C'are aripi mari și late
Mari ca și niște livezi.

Și-apoi coada cât o casă
Și la cap sfârâitoare
Cu care-și ferește capu
Că norii să nu-l omoare.

Deci să duc, și văd pe Vlaicu
Cum mașina ș'o tocmește
Că să meargă și să sboare, —
Rifcă stă apoi grăiește:

Itig leben, vino 'ncoace
Haida, hai de-aici afară
C'asta de o să se 'nalte
O să pice, zup pe tine
Și-acî o să te omoară.

Sboru 'ncepe, Vlaicu se 'nalță
Și să 'nalță și tot sboară
Până Itig nu-l mai vede
Numai cât un puiu de cioară

Și începe a striga,
Și 'ncepe a se văeta:
»Rifcă leben, kim 'ncoace
Că zo Vlaicu nu glumește
Că vezi că să duce, iată-l.
Și pân' mâne nu s'oprește«.

Cula încă 'ncepe îndată:
»Jupân Itig, vin' acasă,
Că de-o mers Vlaicu 'n crișmuță
Până mâne n'o să-ți iasă.

Și-o să-ți beie beutura
Butoies de butoieși
De-o să rădă toți jidanii
De aici până la Ieși.

Cum să uită dar jidanii
Cula stă la Vlaicu privește:
Și sfătos ca toți țiganii
Dând din mâni așa grăește:

»Uite Blaicu, alduitu,
Cum se duce, cum se 'nalță...
Hm? Ce ști, poate Sâmpetrea
Il trage în sus de ață. —

De, — Vezi cum înșală lumea
Că în jos nu să coboară,
Ca și când nu ar ști Cula
Că îi tras în sus de sfoară.

ROMÂNUL ȘI ȚIGANUL

S'a dus odată Țiganul la Român, că
i-se făcuse dor de niște plăcinte cu brân-
ză și zice:

»Ascultă Românico, hai să facem o
plăcintă împreună. Tu se pui numai fă-
ina, ouăle, untul și brânza«.

»Bine, — zise Românul, dar atunci
tu ce pui, Țigane?»

»Eu? — Eu pui mâna pe ea!« — res-
punde repede Țiganul.

EȘTI DULCE...

Ești dulce și-mi ești dragă
Ca'n toiu verii o fragă.
Dar mama-tă, matroana
Mi-e acră ca țitroama...

AȘA NU LE DĂ

Un țăran, care auzea greu de tot, stă
cu carul cu lemne de vânzare în târg:

— Bună ziua, bade!
— Cu treizeci de zloți!
— Cu cât dai stânjinul?
— Din Valea seacă!
— Dracu să te ia surdule!
— Ba, că așa nu le dau!

Epigramă

lui Sugilăi.

Ce-i apa 'n capul tău tot plin
Nu-i chip să mai încapă,
Cu toate astea, când vezi vin
Îți lasă gura apă...

FRAZE DINTR'O NUVELE

»Tînărul intră în cafenea, ceru trei
ouă, și apoi începu să clocească fel de
fel de planuri.«

ȚIGANUL ȘI RĂZBOIUL

Mă Cula Cărtăbos acu te or duce
și pe tine în bătaie!

De m'or duce, oi merge și eu, da-
că-i chiar musai, numai să mă puic du-
pă carele cu pită, că eu aiurea nu știu.

DIN CRESTĂTURILE UNEI SOACRE

Fete multe, zestre puțină.

*
Mulți tineri de însurat, cari
Caută zestre — fără fată.

*
Tinerii noștri de azi laudă
Viața casnică, și remân holtei.

*
La noi Români între zece
Fete frumoase, una este foarte
Frumoasă, trei sunt frumoase,
trei mai puțin frumoase,
Și două mai așa.

*
Imbrăcate în costum național frumusețea fetelor crește: și una ghieboasă e frumoasă!

HĂBĂUCULE! DEȘTEPTULE!

Jupân Tarabă și-a mânat învățăcelul, băiat mare acum, să-i aducă banii de la un datorăș. Băiatul vine înapoi și-i raportează:

— Jupâne, am fost la Mihai după cele 25 de coroane.

— Și ți-a dat banii?

— Mi-a dat cinci bani de câte cinci coroane, din care o bucată era de plumb.

— Bată-te Dumnezeu, de tâmpit! Hăbăucule! În viața ta n'ai să te mai pripocsești!

— Păi Jupâne am băgat de seamă tocmai pe drum. Atunci am intrat la sălămanul Finț și am luat ceva puțin, și am schimbat-o.

— Bravo băiat! Omul deștept să cunoaște cale de-o poștă.

EPIGRAMĂ UNUI BOLTAȘ

Ai fi putred de bogat
De ți-ar merge așa boltița
Cum nevastă tale-i umblă
Nemai pomenit gurița.

LA VREMEA DE AZI

Cea mai înțeleaptă politică națională românească face azi acela, care-și umple capul cu știință și — punga cu bani.

Dr. Cucuveică.

Dela Administrația ziarului
„Foaia Poporului Român“
BUDAPESTA, VII., Ilka-utca 36
se pot cumpăra următoarele cărți:

Rugăciuni pentru soldați

cu binecuvântarea Pr. SS. LL. episcopii Dr. E. Cristea (pentru gr. orientali) și Dr. Valer Frențiu (pentru greco-catolici).

Prețul: 1 exemplar cu porto postal 10 fileri;

50 exemplare cu porto postal 3 cor. 20 fileri;

100 exemplare cu porto postal 5 cor. 30 fileri.

Epistolia Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.

Visul Maicii Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.

Mintea de ar crește pe toată cărările, ar paște-o și măgarii

Snoavă

P'atunci cică trăia un negustor. Ast negustor, după ce, ca copil, învăță școlile primare, în satul lui, — atât cât bruma se învăța în acele vremuri, — se gândi că nu numai cu plugăria se poate hrăni omul, ci și cu negustoria și meșteșugul.

El și-a zis: »Noi suntem nouă frați la al'de tata și el, sărmanul, n'are de cât patru pogoane de pământ; după moarte-i, împărțindu-ni-se, nu ne vine nici cât am putea hrăni pe ai casei, — ori cât de multă muncă și stăruință am pune, — dar mi-te a mai avea de prisos și a ține și tu pe lângă casă, ba o pasăre, ba un purceluș«. — Bietul băiat vedea bine cu ochii cum lumea se 'nmulțește, dar pământul rămâne acelaș, și-și zicea: »De ce să nu facem și noi,ăștia cari n'avem pământ îndestul de muncă, cum fac străinii, că din negoț și meșteșuguri scot izvoare de câștig?«

Așa el se duse și 'nvăță o meserie, căci auzise din bătrâni că »o meserie plătește cât o moșie.«

Ca ucenic, fusese supus, ascultător și cu băgare de seamă la toate.

Ca calfă, nu și-a bătut joc de lucrul ce-i da stăpânul; așa că prin răbdarea, stăruința și cinstea lui, de om cum se cade, ajunsesse și el stăpân.

Ca stăpân, muncea fără preget. Doamne ferește să se bucure la dreptul altuia! — cum am zice, înșelând pe vr'un lucrător cu ceva, ori cu ucenicii lui să se poarte rău.

Așa, că prin muncă și economie, își încropise stare, nu glumă.

Nu-i vorba, mulți zice: »Dar noi nu muncim și vedem că n'avem după ce bea apă?« D'asta cam așa e, mulți muncesc și când colo nu găsești cu ce orbi un șoarece. Dar iată ce ne spune ast negustor: »Numai ăla are, care pune la o parte cât de puțin din câștig, cum am zice face economie. Se întinde, biet cât P'ajunge cerga și nu-și cumpără ce nu-i trebuie, c'apoi să vină vremea de-a vinde ce-i trebuie. Se scoală de dimineată și se culcă mai târziu, căci un ceas al dimineței plătește cât trei după prânz.

»Numai ăla strânge mișimă, de poate să ajute la vr'o nevoie pe nevoias, care nu lasă lucrul de azi pe mâine, ori se lasă pe mâna slugilor, — știindu-se că un ochiu al stăpânului face cât toate mâinile slugilor.« Și ce mai în colo? de vrei să iasă lucru bun, fă-l tu singur. »Uite așa am urmat eu, spunea negustorul, celor cari-l întrebau, și d'ăia și Dumnezeu mi-a ajutat de sunt unde sunt și cum mă aflu.«

Astui negustor, venindu-i și lui ceasul din urmă, — ca la fiecare, chemă lângă patu-i pe singurul său fecior, — un flăcăiandru, să fi avut mult 21 de ani, — frumos la chip și voinic ca un stejar, și-și luă ziua bună dela el, dându-i și cea din urmă sărutare părintească.

Li mai lasă bătrânul, fiului, cu limbă de moarte, de a-i păzi sfaturile lui părintești, scrise într-o carte, și, care carte, să nu o deschiză de cât la șese săptămâni, după îngroparea sa, mai sfătuindu-l că, de va păzi acele povețe, bine va fi de el.

Plânse flăcăul nostru pe tată-s'o ce-l plânse, după ce-l îngropă cu toată cinstea și regulile creștinești; — dar văzu el că cu plânsul nu se mai înviază mortii!

Apoi, mai liniștindu-se și după trecerea celor șese săptămâni, despecetui cartea, și ce credeți că-i văzură ochii?... Văzu patru porunci, pe cari tată-le:

1. Dacă vrei să mănânci cu poftă și bine, nu mânca decât bucate din cele gătite de ăl mai meșter bucătar, cu fel de fel de mirodenii și gustoase de să-ți lingi deștele.

2. Când ți-o fi sete, să nu bei apă decât cu dulceață și alte zaharicale.

3. Când ți-o veni vremea să faci și tu dragoste, să nu aibi aface de cât cu fată mare, iar a doua zi s'o înzestrezi.

4. Apoi, care cumva, de nu vei păzi aceste sfaturi și întâmplându-se — ceace nu crez — să isprăvești banii de mine adunați, atunci n'ai altceva mai bun de făcut, decât să te duci în odăița din fundul caselor și acolo o să găsești o spânzurătoare, — și să te spânzuri.

Citind tânărul aste povețe, și a nu eși din cuvântul lăsat de tată-s'o, se și apucă să le aducă la îndeplinire.

Ș'apoi, tin'te, băete, la chefuri și ziafaturi, vorba ceia: »Traiu neneco, cu banii băbachii!«

Dar, de... de unde tot iei și nu mai pui la loc, curând se isprăvește, că izvorul, cătu-i el de izvor, și dacă nu mai plouă, tot seacă; dar abitir banul, cum îi el de rotund, lesne se rostogolește, așa că în câțiva ani băeatul nostru ajunsse lefter, știindu-se de toți că »beția tineretei îmbată mai rău ca vinul.«

(Va urma).

GHICITURI

Unde e secretul?

Aflați-l.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Zărnăuțiu.

Tip. «Poporul Român», Budapesta, Ilka-utca nr. 36